

toppen af en højkonjunktur, som i sig selv indebærer tendenser til en stigende inflation.

Da Danmark ikke blot handler meget med euroland (godt 40 procent af dansk eksport går til de 11 euro-lande), men også handler meget sammen med lande med flydende valutakurser (alene Sverige, Norge, Storbritannien og Nordamerika tegner sig for 32 procent af den danske eksport), er det problematisk at køre en ensidig fastkurspolitik.

Da der er bred enighed om, at den danske krone skal være stabil, og at vi skal undgå devalueringer, må der selvsagt være en grænse for, hvor langt vi kan tillade kronen at følge med euroen nedad. Spørgsmålet er, hvor denne grænse befinder sig.

Et lignende spørgsmål blev stillet af spørgeren den 12. marts 1999 (S 1491), men siden da har de kraftige euro-kursfald fortsat. Da vi også siden bl.a. har oplevet euro-systemets hurtige accept af italienske budgetoverskridelser med tilhørende spirende mistillid til hele ØMU-konstruktionen, er spørgsmålet selvsagt mere relevant end nogensinde.

Svar (18/6 99)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg henholder mig til besvarelsen af spørgsmål S 1491.

Spm. nr. S 2362

Til økonomiministeren (10/6 99) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Vil regeringen fastholde sit ønske om at afskaffe den danske krone til fordel for EU's fællesvaluta, hvis euroen i de kommende fem måneder falder lige så meget yderligere i kurs, som den allerede er faldet i årets første fem måneder?«

Begrundelse

Signalerne fra regeringen har siden årsskiftet entydigt været, at »Danmark skal med på unionstoget«. Budskabet har været, at vi »ikke skal stå ene og forladte tilbage på perronen« - heller ikke på valutaområdet. Hvis euro-toget imidlertid ser ud til at køre af sporet, må det

være naturligt at revurdere den hidtidig politik - den hidtidige lyst til at komme ud at køre. Eller udtrykt på maritimt sprog: Ingen ønsker vel at gå om bord i en dødssejler. Heller ikke, selv om den er kæmpestor som en Titanic.

Spørgsmålet er derfor, hvor tydelige tegnene skal være på, at euro-projektet er en dødssejler, før regeringen ændrer signaler. Hvor problemfyldt og risikabelt skal ØMU-projektet tegne sig, før regeringen finder, at det trods alt er bedre og mere trygt at bevare sin egen valuta.

Fremtrædende nationaløkonomer i både ind- og udland har betegnet ØMUen og euroen, som historiens største økonomiske eksperiment. På den baggrund - og på baggrund af de kraftige kursfald på euroen - forekommer det hverken indlysende eller begavet, at ville erstatte kronen med euroen for enhver pris. Som situationen tegner her i sommeren 1999, synes ØMUen at være et højrisikabelt projekt, der meget let kan ende i kursfald, inflation, arbejdsløshed og social uro - samt i skænderier og stridigheder i »Euro-11-gruppen«, ECB og andre euro-organer. Og det er jo det modsatte af »fredens projekt«.

Svar (18/6 99)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Euroen har siden dens introduktion den 1. januar 1999 kunnet bevæge sig frit over for tredielandes valutaer. Det internationale valutasyttem er således fortsat karakteriseret ved flydende kurser mellem hovedvalutaerne euro, dollar og yen.

En beslutning om en dansk deltagelse i euroen afhænger imidlertid ikke af valutakurssystemet mellem hovedvalutaerne eller euroens kursudsving over for andre valutaer i bestemte perioder. En beslutning om dansk deltagelse i euro-samarbejdet forudsætter et ja fra den danske befolkning ved en folkeafstemning.

Spm. nr. S 2367

Til økonomiministeren (10/6 99) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Er det korrekt, at de nordiske lande i de senere år har haft - og stadig har - en højere økono-